

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. december 11. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2014. július 4. napján kihirdetett **5.B.494/2013/33.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének **[Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b), d) és k) pont] minősíti.**

A vádlott legkorábban **a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon** bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlottal szemben **10.000.-(tízezer) forint erejéig vagyonekbezást rendel el.**

Az eljárás során lefoglalt és a Kecskeméti Törvényszék Bűnjel nyilvántartásába Bny.I/1/2014. bűnjeljegyzékszám alatt 2., 31. és 74. tételszámon bevételezett biológiai anyagmaradványok és kések **lefoglalását megszünteti, azok megsemmisítését rendeli el.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az ítéletet **nyilvános** tárgyalás alapján tekinti meghozottnak.

A vádlottat **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, melyet fegyházban kell végrehajtani.**

Az eljárás során lefoglalt 5 db papírcetli a Bny.I/1/2014. számú bűnjeljegyzéken helyesen az **1.** tételszám alatt lett felvéve, míg a 64., 65. tételszám alatt összesen **6 db** DNS törlet szerepel.

A vádlott által a **2014. július 5. napjától 2014. november 18. napjáig** előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **12.260.-(tizenkétezer-kétszázhatvan) Ft** bünyügyi költség megfizetésére az államnak, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés büntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b) és d) pontja] miatt 14 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetésbe beszámította a vádlott által 2013. március 9. napjától az ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott fegyházbüntetés háromnegyed részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek részbeni elkobzásáról, kiadásáról, megsemmisítésükről, illetőleg 1 db DVD és 1 db CD lemez vonatkozásában megállapította, hogy azok az iratok részét képezik. Kötelezte továbbá a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére is.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre, így az ügyész a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője egyezően enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség észrevételezte, hogy eljárási szabályt sértett az elsőfokú bíróság, amikor a Be. 101. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés ellenére csupán egy szakértőt rendelt ki a halál okának megállapítása érdekében. Ebből fakadóan az elsőfokú ítélet tényállása megalapozatlan, és indítványozta, hogy az ítélet tábla ezen megalapozatlanságot bizonyítás felvételével, két szakértő kirendelésével, és az általuk készített szakvélemény tárgyalás anyagává tételével küszöbölje ki.

A fellebbezési tárgyaláson a fellebbviteli főügyészség képviselője az ügyész által bejelentett fellebbezést módosította akként, hogy a súlyosításon túlmenően a minősítés megváltoztatását is indítványozta. Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetéskor hatályos Btk.-t alkalmazta arra hivatkozással, hogy az elbíráláskori büntető törvény alkalmazása mellett a cselekmény egy újabb, harmadik oknál fogva is súlyosabban minősül. Előadta továbbá, hogy álláspontja szerint tévesen járt el a törvényszék, amikor a vádlott által elkövetett cselekményt különös kegyetlenséggel elkövetettként is minősítette, tekintettel arra, hogy a különös kegyetlenséggel elkövetettnek tekinthető cselekménysor a sértett ököllel történő bántalmazása volt, amelynek kifejtésekor a vádlott szándéka még csak testi sértés okozására irányult. Az ölési szándék csupán később, a kés használatával

összefüggésben alakult ki, ezen részcselekmény azonban már nem tekinthető olyan jellegűnek, amely a különös kegyetlenséggel történő elkövetés megállapítását lehetővé tenné.

Hivatkozott továbbá arra, hogy a törvényszék a jogi indokolás körében tévesen állapította meg azt, hogy a vádlott eshetőleges szándéka terjedt ki a sértett megölésére, mert álláspontja szerint egyenes szándék állapítható meg.

Utalt továbbá arra, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény befejezett kísérletnek minősül, így a kísérlet ténye csupán kisebb súllyal vehető enyhítő körülményként figyelembe.

Indítványozta, hogy az ítélet tábla egészítse ki az elsőfokú ítéletet a sértett által elszenvedett sérülések gyógytartamával. A bűnösségi körülmények több ponton történő kiegészítésére és pontosítására is indítványt tett.

Összességében azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a vádlott által elkövetett bűncselekményt a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) és k) pontjai szerint minősülő és büntetendő nyereségvágyból, a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntette kísérletének minősítse és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa.

A védő a fellebbezési tárgyaláson a bejelentett fellebbezését akként módosította, hogy az enyhítésen túlmenően a minősítés megváltoztatását is indítványozta. Maga is csatlakozott az alkalmazandó jogszabály tekintetében az ügyész által kifejtettekhez, illetőleg az ügyésznek a cselekmény minősítése tekintetében elfoglalt álláspontjához. Összességében az elsőfokú ítélet megváltoztatására, az ügyész által indítványozott minősítés mellett enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírált, és ennek során megállapította, hogy a törvényszék ítélete eljárási szabálysértésből fakadóan megalapozatlan.

A Be. 101. § (2) bekezdése szerint ugyanis a halál okai és körülményei vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni. Az iratokból megállapíthatóan ezen szabály megsértésével járt el a nyomozóhatóság, amikor 2013. szeptember 25. napján a halál okának megállapítására egyedül **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki. A törvényszék ezen eljárási szabálysértést nem észlelte, és a bírósági eljárás során nem intézkedett az iránt, hogy két szakértő állapítsa meg a sértett halálának okát. Erre figyelemmel az ítélet tábla a 2013. november 14. napján **(szakértő neve)** igazságügyi orvosszakértő által készített szakértői véleményt a bizonyítékok köréből kirekesztette, amely az ítélet megalapozottságát [Be. 351. § (2) bek. a) pont] is érintette. Ugyanis a

halál okának, illetőleg a halálhoz vezető okfolyamat megállapítása nélkül nem lehetséges annak eldöntése, hogy a vádlott által 2013. március 8. napján elkövetett cselekmény közvetve, vagy közvetlenül oka volt-e a sértett 2013. augusztus 27. napján bekövetkezett halálának, amely körülmény tisztázása nélkül a cselekmény törvényes minősítése sem állapítható meg.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a Be. 353. § (1) bekezdése alapján bizonyítást vett fel, és két szakértőt rendelt ki a sértett halála okának megállapítása érdekében.

A fellebbezési tárgyaláson a bizonyítás anyagává tette a szakértők által elkészített szakértői véleményt, amely szerint a sértett halálának oka a rendelkezésre álló orvosi dokumentáció alapján nem állapítható meg. Az orvosi iratokban szereplő halálok, a tüdőembólia tévesen került megállapításra. A sértett halála, és az általa 2013. március 8. napján elszenvedett bántalmazás között sem közvetlen, sem közvetett okozati összefüggés nem bizonyítható.

A fenti bizonyítás felvételével az ítéletábra a megalapozatlansági okot kiküszöbölte. További bizonyítás nem volt szükséges, tekintettel arra, hogy ezen kívül a törvényszék a tényállás-felderítési kötelezettségének eleget tett, és a vád tárgyát képező releváns tényekre a bizonyítást a szükséges körben és mélységben felvette.

Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. és az általa e körben kifejtettek összhangban voltak az eljárás során beszerzett bizonyítékokkal.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a törvényszék által megállapított tényállást az alábbiak szerint kiegészítette, helyesbítette:

A vádlott Gyes -ből, illetőleg családi pótlékból havi kb. 120.000.-Ft jövedelemre tett szert.

A vádlott ellen korábban folyamatban volt büntetőeljárás befejeződött, a vádlottat a Bajai Járásbíróság a 2014. május 27-én kelt - és a Kecskeméti Törvényszék 2 Bf.339/2014/12. számú ítéletével 2014. november 13. napján jogerős - 16.B.131/2013/23. számú ítéletével rablás büntette és más bűncselekmény miatt halmazati büntetésül 5 év börtönre ítélte. A vádlott 2014. november 19. napjától kezdődően a jogerősen kiszabott büntetését tölti.

Mellőzte az ítélet 8. oldalának második bekezdéséből a sértett halálának okaként a tüdőembóliára vonatkozó megállapítást, és helyette azzal egészítette ki a tényállást, hogy a sértett halálának oka nem állapítható meg. A sértett halála és az általa 2013.

március 8. napján elszenvedett bántalmazás között sem közvetett, sem közvetlen okozati összefüggés nem volt megállapítható.

A vádlott cselekményével összefüggésben a sértett halálának elmaradása csak a véletlenül múlt.

Az ítélet 7. oldalának utolsó és utolsó előtti bekezdését, valamint a 8. oldal első bekezdését, amelyek a vádlott célzatának, az elkövetés kegyetlenségének, valamint a vádlott tudattartalmára jogi értékelésére vonatkozó megállapításokat tartalmazzak, a másodfokú bíróság a jogi indokolásba utalta.

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást az ítélőtábla a felülbírálat alapjául elfogadta azzal, hogy a sértett által elszenvedett sérülések részletezését és gyógytartamát a szükséges mértékben tartalmazta a törvényszék tényállása, így annak kiegészítése nem indokolt.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, valamint arra is, hogy a vádlott élet elleni bűncselekményt követett el, amely kísérleti szakban maradt.

Tévedett azonban az alkalmazandó büntető törvény kérdésében. Az 1978. évi IV. törvény 2. §-a szerint, ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntető törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el, akkor az elkövetéskori büntető törvény helyett az új törvényt kell alkalmazni. Ennek eldöntése során tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az elbíráláskori 2012. évi C. törvény (Btk.) alkalmazása a vádlottra nem jelentene kedvezőbb elbírálást amiatt, hogy ezen esetben a vádlott cselekménye nem kettő, hanem három körülmény folytán minősülne súlyosabban. Álláspontja szerint ugyanis tekintettel arra, hogy a Btk. a 160. § (2) bekezdés k) pontjában egy új minősítő körülményt állapít meg - nevezetesen a bűncselekmény elhárítására idős koránál, vagy fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére történő elkövetést -, erre figyelemmel pedig annyival hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása lenne indokolt, amelyet nem kompenzál az elbíráláskori büntető törvénynek a feltételes szabadságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezése.

Ez az álláspont azonban téves, amely részben arra vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos büntető törvény feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezését helytelenül vette figyelembe, hiszen az 1978. évi IV. tv. 47. § (2) bekezdése a fegyházban végrehajtandó büntetés esetén a büntetés legalább négyötöd részének kitöltéséhez köti a feltételes szabadságra bocsátást, míg a törvényszék ítéletében ezt tévesen háromnegyed részként vette figyelembe, és a feltételes szabadsággal kapcsolatos rendelkezése is ezt tartalmazta.

Ehhez képest a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

Erre figyelemmel indokolt az elbíráláskori büntető törvény alkalmazása annak megjegyzésével, hogy valóban ez esetben a vádlott által elkövetett emberölés büntette a Btk. 160. § (2) bekezdés k) pontja szerint is minősül, hiszen a cselekmény elszenvedésekor 87 éves sértett mindenképpen olyannak tekintendő, aki idős koránál fogva korlátozottan képes a bűncselekmény elhárítására. Ezzel kapcsolatban megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy önmagában az a körülmény, hogy ekként a vádlott cselekménye nem kettő, hanem három okból kifolyólag minősül súlyosabban, nem jelenti azt, hogy az elbíráláskori büntető törvény összességében hátrányosabb rendelkezéseket tartalmaz a vádlottra nézve, hiszen ezen körülmény az elkövetéskori jogszabály alkalmazása mellett további súlyosító körülményt jelentett, míg az elbíráláskori törvény alkalmazása esetében nem eredményezi a tételkeret változását. Így a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó kedvezőbb rendelkezés figyelembe vételével együtt a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a vádlott cselekménye az elbíráláskori büntető törvény szerint összességében enyhébben bírálendő el, s ezért azt alkalmazta.

Osztotta az ítéletábra a törvényszék azon álláspontját, amely szerint a vagyoni haszonszerzés érdekében a sértettet egy elhúzódo bántalmazás során tizenöt alkalommal nagy-közepes erővel megütő, majd ezt követően öt alkalommal a sértett nyakát, egy alkalommal pedig a vádlott hasát megszúró vádlott az emberölés büntettének kísérletét nyereségvágyból, és egyben különös kegyetlenséggel követte el.

Ezzel összefüggésben nem osztotta a másodfokú bíróság az ügyészség és a védelem azon álláspontját, amely szerint figyelemmel arra, hogy az emberi élet kioltására alkalmas részcselekmény, a sértett nyakának késsel történő megszúrása nem tekinthető önmagában olyan jellegűnek, amely a különös kegyetlenség megállapítását lehetővé tenné, s ezért ez a minősítő körülmény nem állapítható meg. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy az idős korú, kiszolgáltatott helyzetben lévő sértett hosszú időn át tartó bántalmazása során véghezvitt, élet kioltására is alkalmas cselekmény alapot ad a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés megállapítására akkor is, ha a halálos eredmény okozására alkalmas cselekvőség önmagában nem kirívóan embertelen, és az azt megelőző testi bántalmazás csak könnyebb, illetve súlyos testi sértést eredményez (BH2010. 139.).

A vádlott által kifejtett ököllel történő bántalmazás és késsel történő szúrások egy egységes folyamatnak, egységes elkövetési magatartásnak voltak a részei, amelyek térben és időben nem váltak szét, s ezért ezt egységesen kell megítélni.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy a kiszolgáltatott helyzetű sértett elhúzódó jellegű, előbb ököllel, majd eszközzel történő nagyobb számú erőbehatással járó bántalmazása, lényegében a pénz megszerzése érdekében történt kínvallatása majd a telefonzsinór kitépése révén a segítségnyújtás lehetőségét korlátozva, a súlyosan sérült sértett magára hagyása mindenképpen megalapozza a cselekmény különös kegyetlenséggel elkövetettként való minősítését.

Nem osztotta az ítélőtábla az ügyészségnek a halálra kiterjedő egyenes szándékkal, illetőleg a kísérlet befejezett voltával kapcsolatos álláspontját sem. Az irányadó tényállás szerint a vádlott a sértett nyakát és a hasát kis-közepes erővel szurkálta meg annak érdekében, hogy megtudja, hova rejtette el a pénzét. Amennyiben a vádlott a sértett halálát kívánta volna, akkor azt akadály nélkül okozhatta volna, amely esetben azonban nyilvánvalóan nem számíthatott volna a kívánt információ megszerzésére.

A vádlott eltávozásakor pedig a sértett még életben volt, és ezt a vádlott is tudta, s ha akarta volna, akkor megölhette volna, amelyre azonban nem került sor. Ezért további élet elleni bántalmazási cselekmények hiányában nem lehetett azt megállapítani, hogy a vádlott a sértett halálát kifejezetten kívánta, azonban a nyaki és a hasat ért kis-közepes erejű szúrások ténye, valamint a súlyosan sérült sértett magára hagyása alapján az ítélőtábla - osztva e körben az elsőfokú bíróság álláspontját - azt állapította meg, hogy a vádlott belenyugodott annak lehetőségébe, hogy az általa korábban kifejtett magatartással összefüggésben a sértett elhalálozzon, azaz a halálos eredmény lehetőségére az ún. eshetőleges szándéka (Btk. 7.§ 2. fordulat) terjedt ki.

A beszerzett orvosszakértői véleményből megállapítható az is, hogy a vádlott által kifejtett magatartás nem indította el a sértett halálához vezető okfolyamatot. Így a vádlott magatartása nem minősül befejezett kísérletnek, hiszen ennek megállapítására csak abban az esetben van lehetőség - ahogyan az a 4/2002 BJE -ben kifejtésre került -, ha az elkövető által megindított oki folyamat minden további elkövetési magatartás kifejtése nélkül az eredményhez vezet, s legfeljebb az oki folyamatba való aktív beavatkozás vagy konkuráló más oki folyamat háríthatja el az eredmény bekövetkeztét. Ezt megelőzően az eredményt célzó tényállásszerű elkövetési tevékenység befejezetlen kísérlet; ilyenkor az eredményt kiváltó oki folyamat már megindul, ám az elkövetési magatartás folytatása vagy az elkövetési magatartás más mozzanatainak a megvalósítása nélkül az eredmény nem jöhet létre.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét - figyelemmel a Btk. 10. § (1) bekezdésére is - a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b), d) és k) pontjai szerint minősülő emberölés büntette kísérletének minősítette., amelyet eshetőleges szándékkal követett el.

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata körében a másodfokú bíróság a hét gyermek vonatkozásában fennálló tartási kötelezettség

helyett azt vette enyhítő körülményként figyelembe, hogy a vádlott a gyermekei tartásához lehetőségeihez képest hozzájárult, figyelemmel arra, hogy önmagában a tartásra szoruló hozzátartozó léte nem tekintendő enyhítő körülménynek, csupán az, ha a vádlott a tartásra szoruló hozzátartozói eltartásáról valamilyen mértékben gondoskodik is, amelyre a vádlott részéről sor is került. További enyhítő körülményként értékelte a másodfokú bíróság - jelentős súllyal - azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, annak megjegyzésével, hogy a kísérlet jelentős súlyú enyhítő körülményként történő értékelését az teszi lehetővé, hogy befejezetlen (nem teljes) kísérletet valósított meg a vádlott.

A megváltoztatott minősítésre is tekintettel az ítélőtábla azt tekintette súlyosító körülményként, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény három okból kifolyólag minősült súlyosabban. Erre tekintettel viszont - a kétszeres értékelés tilalma folytán - mellőzte annak további súlyosító körülményként történő értékelését, hogy a vádlott a cselekményt idős koránál fogva a bűncselekmény elhárítására korlátozottan képes személy sérelmére követte el. További súlyosító körülményként vette figyelembe azt, hogy a vádlott a sértett házába jogtalanul behatolva követte el a bűncselekményt, amely önálló bűncselekmény megállapítását nem tette lehetővé, ezért a bűnösségi körülmények körében kellett értékelni.

Az így helyesbített, illetőleg kiegészített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érhetőek el, és helyesen állapította meg azt is, hogy a vádlottal szemben a büntetési tételkeret középmértékét el nem érő tartamú szabadságvesztés kiszabása is elegendő. Ezért a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés esetében sem annak lényeges súlyosítását, sem annak lényeges enyhítését nem tartotta indokoltnak.

A vádlott előéletére, illetőleg az általa elkövetett cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és jellegére figyelemmel helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a vádlott méltatlan arra, hogy részt vegyen a közügyek gyakorlásában, ezért az attól történő eltiltás is helyes volt, az időtartama pedig arányosan került megállapításra.

Tekintettel az elbíráláskori törvény alkalmazására, a szabadságvesztés büntetés kiszabására a Btk. 35. § (1) bekezdés, és 37. § (3) bekezdés a), d) pontja alapján, figyelemmel a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésére; a közügyektől eltiltás alkalmazására a Btk. 61. § (1) és (2) bekezdése alapján került sor.

Az ítélőtábla a Btk. 38. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

Bár az irányadó tényállás pontosan tartalmazza azt, hogy a vádlott a bűncselekmény elkövetése során milyen összegű vagyonra tett szert, a törvényszék a Btk. 74. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt rendelkezés ellenére elmulasztotta a vádlottal szemben a vagyonelkobzás alkalmazását, ezért a másodfokú bíróság ezen rendelkezést pótolta.

Helyesen rendelkezett a törvényszék a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról azzal, hogy annak jogszabályi alapja a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése.

A bűnjelekről való rendelkezés körében tévesen járt el a törvényszék, amikor az eljárás során lefoglalt bűnjelek közül a 2 db kés elkobzásáról intézkedett, hiszen az általa megállapított tényállás szerint nem ezen kések voltak a bűncselekmény elkövetésének az eszközei. Tekintettel arra, hogy az iratokból megállapíthatóan a kések fertőzésveszélyesek, illetőleg értékkel sem bírnak, ezért az ítélet tábla a Be. 155. § (1), (2) és (8) bekezdése alapján ezek, valamint a bűnjeljegyzékbe 2. tételszámon bevételezett biológiai anyagmaradványok lefoglalását megszüntette, és azok megsemmisítését rendelte el, figyelemmel arra is, hogy ezekről a biológiai anyagmaradványokról a törvényszék ítélete nem tartalmazott rendelkezést.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélet tábla a súlyosítás és enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseket alaptalannak, az eltérő minősítés érdekében bejelentett fellebbezést viszont részben alaposnak találta, és az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta azzal, hogy a Btk. 35. § (1) bekezdésére figyelemmel a vádlottat szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, amelyet fegyházban kell végrehajtani.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelekre vonatkozó rendelkezés részben pontatlan és hiányos - 2. tételszám alatt helyesen biológiai anyagmaradvány került bevételezésre, amelyről a törvényszék elmulasztott rendelkezni -, részben pedig téves volt, hiszen az elkövetés során eszközként nem használt kések elkobzására nincs lehetőség az 1978. évi IV. tv. 77. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az anyagmaradványok valamint a 2 db. kés lefoglalásának megszüntetése mellett rendelkezett azok megsemmisítéséről a Be. 155. § (1), (2) és (8) bekezdéseire figyelemmel.

Az ítélet tábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés foganatba vételéig előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője által bejelentett fellebbezés eredménytelen volt, a másodfokú bíróság a Be. 381. § (1)

bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során a kirendelt védőjének díjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. december 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.474/2014/17. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 5.B.494/2013/33. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2014. december 11. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke